

Hồ Ngọc Nhuận: Nói hết...sau 38 năm sống cùng...

Sau khi sống chung 38 năm dưới "chế độ xã hội tốt đẹp và dân chủ nhất" mà chính ông cũng từng tiếp tay đóng góp, tham dự và điều hành, nay ông Hồ Ngọc Nhuận viết cái này và đúc kết thành bài.

Đàng hoàng hơn

Hồ Ngọc Nhuận

26-8-2013

Trên thế giới ai cũng biết: một nền dân chủ pháp trị đích thực, với một Nhà nước pháp quyền đích thực, là một nền dân chủ đặt luật pháp lên trên hết, trên mọi người và trên mọi quyền bính, tất nhiên và trước hết là trên người lãnh đạo cầm quyền, vì phải làm gương. Trừ Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam, vì Đảng Cộng sản cầm quyền lãnh đạo ở đây tự vẽ ra Hiến pháp, cầm điều 4 HP làm bùa chủ đạo, để ngồi xỏm trên luật pháp.

Trong một nền dân chủ pháp trị ai cũng biết: "Điều gì luật pháp không cấm thì người dân có quyền làm".

Nhưng trước hết, người dân còn phải làm những điều luật pháp kêu làm.

Như làm ăn thì luật pháp kêu phải đóng thuế. Làm trai thì luật pháp kêu phải thi hành nghĩa vụ quân sự. Làm người chiến sĩ trong quân đội thì phải trung thành với Tổ quốc... Ở đâu cũng vậy.

Nhưng ở Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam thì có khác. Ở đây đi lính, nhất là ở cấp chỉ huy, thì phải trung thành với Đảng lãnh đạo. Còn luật pháp vẽ ra để đó chớ không hẳn để thi hành. Hay chỉ thi hành theo các **Ban** Chỉ đạo của Đảng, có mặt ở mọi cấp mọi nơi, trước hết là ở ngành Tư pháp, đặc biệt tập trung trong tay Ban Nội chính của Đảng, từ trung

ương đến cơ sở, để tập trung chỉ đạo không chỉ các bộ phận có liên quan như công an, giám sát hay tòa án, mà cả từng vụ án lớn nhỏ. Với những bản án đã được định sẵn.

Như về báo chí, miệng thì nói tự do báo chí, luật thì viết báo chí tự do, nhưng đốt đuốc cũng không tìm đâu ra một tờ báo tư nhân, mà toàn là báo của các ban ngành đoàn thể của Đảng và Nhà nước, từ trung ương đến các địa phương. Đứng đầu mỗi tờ báo, mỗi Ban Biên tập báo phải là một đảng viên Cộng sản, có mấy trăm tờ báo là có mấy trăm đảng viên Tổng Biên tập, có bao nhiêu Ban Biên tập là có bấy nhiêu đảng viên trưởng ban, dù là báo cho trẻ con hay người lớn, dù là báo chí văn hóa văn nghệ, thể thao du lịch, làm ruộng, làm ăn buôn bán, hay vui chơi giải trí... Chưa kể hàng trăm đảng viên lớn nhỏ khác trong hàng ngũ các báo. Tất cả làm thành hội nhà báo, chia thành nhiều phân hội nhà báo, đứng đầu là những ông bà đảng viên Cộng sản có vai vế nhất. Còn báo nói và báo hình, đương nhiên cũng là thành viên của Hội Nhà báo, nhưng là thành viên công cụ chuyên chính hàng đầu của Đảng.

Báo chí tự do ở đây là như vậy đó, có thêm mấy chữ "xã hội chủ nghĩa" hay không cũng vậy.

Ở đây luật viết tự do lập hội, nhưng từ hội to hội nhỏ, cả hội làm vườn, nuôi chim nuôi cá, hay hội người mù, người già, người khuyết tật, hay hội đi chơi đi bộ... phần lớn cũng phải do một đảng viên Cộng sản đứng đầu làm hội trưởng. Có ông đảng viên "cỡ bự", đi đứng đã khó huống hồ chạy bộ, nhưng cũng là hội trưởng hội điền kinh.

Ở đây, từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, trên mọi lãnh vực, là "nói một đường làm một nẻo".

Ở đây Quốc hội, được nói, được viết là nơi đại biểu cho quyền làm chủ của nhân dân, nhưng được Đảng Cộng sản chia nhau làm chủ rất kỹ. Tuyệt đại đa số đại biểu Quốc hội phải là đảng viên. Có đảng viên được cơ cấu chánh thức để được đắc cử, có đảng viên được cơ cấu để lót đường, không chịu cũng phải chịu, không được chạy, không được la, bởi ai biểu làm đảng viên. Các đảng viên lót đường này ngày càng cần, vì các ứng cử viên "tự ứng cử" ngày càng thưa, sau khi bị nhiều áp lực phải tự rút. Phải có đảng viên ứng cử thuộc loại lót đường vì phải có ít nhất hai ứng cử viên cho một ghế đại biểu, hay ba ứng cử viên cho hai ghế đại biểu. Để "coi cho được", mà vẫn có phiếu "tập trung". Không như "thuở ban đầu không cần e ấp ấy", chỉ một ứng cử viên duy nhất cho một ghế đại biểu, để có phiếu tuyệt đối tập trung, nhưng mà "coi không được". Số ứng cử viên "tự ứng cử", tức không do

Đảng Cộng sản đề cử, thường rất ít ỏi, lại bắt phải qua hai nấc lựa chọn sơ khởi là ở tổ dân phố nơi mình ở, và ở cơ quan nơi mình làm việc. Như vậy người dân hai nơi đó được biến thành cử tri hạng nhất được quyền "tín nhiệm" hay "không tín nhiệm" trước đa số các cử tri khác dựa vào mấy "tiêu chuẩn của người đại biểu Quốc hội" được ghi trong luật bầu cử, như "phải trung thành với Tổ Quốc", "phải tôn trọng luật pháp", hay "phải sâu sát với cử tri"... Đó là những tiêu chuẩn phổ quát cơ bản mà mọi công dân bình thường lương thiện đều đạt, trước khi có những bằng chứng cụ thể ngược lại, chớ không riêng gì của các đại biểu Quốc hội. Còn tiêu chuẩn "sâu sát với cử tri" thì người tự ứng cử đương nhiên phải đạt hơn ai hết, bởi có ai sâu sát hơn khi nhà người ta đang ở đó, khi người ta đang làm việc ở đó? Những điều luật mị dân hết ché nổi. Vậy mà số ứng cử viên "tự ứng cử" cứ rụng như sung bị sâu. Trước hết là tự rút, vì không chịu nổi chuyện nhà chuyện cửa, chuyện con chuyện cái, có khi là chuyện con chó của nhà mình bị người ta đưa ra làm đề tài mổ xẻ... khi bị tổ chức đưa ra bình chọn ở tổ dân phố. Nếu không tự rút thì cũng có người của Mặt trận đến vận động, áp lực để rút.

Nút chặn then chốt là Mặt trận mà luật bầu cử viết hẳn là có quyền lựa chọn trước khi đưa ra cho cử tri bầu cử – một Mặt trận mà một 100% thường trực lãnh đạo, từ cấp trên đến cấp dưới là đảng viên Cộng sản. Kèm bên là một Đảng Đoàn Mặt Trận. Kèm trên là một Ban Dân vận Mặt trận. Rồi Đảng ủy Khối, Đảng ủy cơ quan...cho tới Đảng ủy thành, Đảng ủy tỉnh, Đảng ủy trung ương... Tất cả gộp lại làm thành một "thiên la địa võng" để chặn bất cứ ai không là người của Đảng, không do Đảng cắt cử, để Đảng tha hồ một mình một chợ ở Quốc hội.

Cái Quốc hội "một mình Đảng một chợ" đó được tổ chức như một "Đại hội các loại cán bộ, viên chức của Đảng và Nhà nước". Trong đó có nhiều hạng, trên hết là hạng đại biểu là thành viên Bộ Chánh trị, hay ủy viên Trung ương Đảng, chót hết là lựa thưa vài cụ thuộc vài tôn giáo lớn được cơ cấu vô Quốc hội để làm đại biểu danh dự. Ngồi yên đó để vỗ yên đồng đạo và bá tánh.

Các thành viên của cái "Đại hội các loại cán bộ viên chức của Đảng và Nhà nước", được gọi là Quốc hội đó, tất nhiên là không phân chia theo từng khối nhóm đại biểu cho các nhóm quyền lợi hay khuynh hướng chánh trị ngoài xã hội, mà được phân ra từng đoàn theo các tỉnh thành nơi họ cư trú, ứng cử và đắc cử. Trưởng đoàn đại biểu, nếu không là người đứng đầu đảng hay chánh quyền, thì cũng là một đảng viên có vai vế nhất nhì trong Đảng ở địa phương, để phát ngôn, phát biểu thay đoàn hay chỉ định người phát biểu ở

các diễn đàn Quốc hội, hay khi tiếp xúc cử tri được tổ chức định kỳ một năm vài lần. Không ai được phép xé rào, và trên thực tế chưa thấy ai dám xé rào...

Với một Quốc hội như vậy, độc có tuyệt đại đa số đại biểu Quốc hội là đảng viên của một độc đảng, tổ chức có hạng bậc trên dưới chặt chẽ, với kỷ luật thép của Đảng Cộng sản, thì thảo luận ở Quốc hội là gì? Với kỷ luật thép của Đảng, khi một chỉ thị nghị quyết của Đảng đã được ban ra thì mọi phê bình đối với quyết định đó đều bị coi là phá hoại chếch hướng. Các quyết định của Đảng thường là áp đặt từ trên xuống, đặc biệt từ một nhóm nhỏ gọi là Bộ Chánh trị, có khi chỉ từ vài người có thế lực trong Bộ Chánh trị. Vì vậy đại bộ phận các đảng viên có nói gì, bàn gì, cũng không hề ảnh hưởng gì đến quyết định của lãnh đạo Đảng, mà lãnh đạo Đảng cũng không hề biết, không cần biết tâm tư ý kiến của quần chúng đảng viên. Càng không cần biết tâm tư nguyện vọng của quần chúng nhân dân.

Một Quốc hội như vậy thường được gọi là một "hòm thư". Nhưng "hòm thư" ở đây bị rỗng, vì nguyện vọng nhân dân đã bị chặn từ ngoài cổng. Hoặc bị công an rượt đuổi từ ngoài đường, tận cổng các tòa án.

Trong tình hình như vậy mà lãnh đạo Đảng, cũng là lãnh đạo Quốc hội, lãnh đạo Chánh phủ, ký kết với bất kỳ ai, cả với Bắc Kinh hay với quý, bất cứ thứ gì rồi đưa ra cho các đại biểu Quốc hội thông qua thì có trời mà biết đó là cái gì...

Tôi là một thành viên của Mặt trận Tổ quốc Việt Nam từ năm 1975 đến nay tổng cộng là 38 năm. Trong đó có 24 năm, từ 1975 đến 1999, là không có luật, và 14 năm, từ ngày 12 tháng 6 năm 1999 đến nay, là có luật, gọi là "Luật Mặt trận Tổ quốc Việt Nam". Nên tôi xin nói một chút về Luật Mặt trận.

Mặc dầu có Luật Mặt trận hay không có Luật Mặt trận thì cũng vậy thôi, cũng không ai thấy Mặt trận làm gì cho dân, ngoài việc cũng có một guồng máy đồ sộ từ trung ương đến địa phương cơ sở, song song với guồng máy đồ sộ của Nhà nước, song song với guồng máy đồ sộ của Đảng, cùng chia nhau xài chung ngân sách nhà nước, tức từ tiền thuế của nhân dân, để cùng làm nhiều việc của các hội đoàn xã hội từ thiện tư nhân, ngoài các việc do Đảng và Nhà nước giao, như lập hồ sơ và sàng lọc các ứng cử viên vào Quốc hội hay các Hội đồng. Và Ban Thường trực Trung ương Mặt trận thì định kỳ ngồi ký các văn kiện gọi là "liên tịch" với Chánh phủ để định kỳ tổ chức mần liên tịch tiếp.

Còn về “*nhiệm vụ chăm lo, bảo vệ quyền và lợi ích chính đáng của nhân dân*” như được ghi ở Điều 2 của Luật Mặt trận thì không ai thấy “mặt ông Mặt trận” ở đâu hết, khi nông dân nhiều nơi bị cướp ruộng kêu cứu, khi công nhân nhiều nơi bị hà hiếp đình công “la làng”, khi người dân kêu gọi biểu tình chống bọn bành trướng Bắc Kinh cướp đảo, rượt bắt ngư dân nước ta, hay khi thanh niên sinh viên học sinh yêu nước đấu tranh bị đàn áp.

Hay về “*nhiệm vụ giám sát hoạt động của cơ quan nhà nước, đại biểu dân cử và cán bộ, công chức nhà nước*” cũng được ghi hằn hòi ở Điều 2 của Luật Mặt trận, cũng không ai thấy tổ chức Mặt trận giám sát được gì từ mấy chục năm nay.

Nếu đã giám sát được ai hay chút gì, trong 38 năm qua, thì đâu đến nỗi ông Tổng Bí thư Đảng lãnh đạo cầm quyền phải “ngậm ngùi”, hay ông Chủ tịch nước phải ngập ngừng không thể nói ra, trước những sai phạm to đùng nào đó trong giới lãnh đạo cấp cao của Đảng và Nhà nước?

Tại sao Mặt Trận lại cứ ngó lơ trước những nhiệm vụ của mình được ghi rành rành trong Luật Mặt trận?

Bởi khi khơi khơi nêu hết nhiệm vụ này đến nhiệm vụ khác, mà không giao quyền, không giao phương tiện, thể hiện bằng luật pháp, để thi hành nhiệm vụ, thì chỉ để chơi thôi. Cả khi nêu lên quyền này quyền khác mà không có phương tiện luật pháp đi kèm để thực thi thì cũng như vô quyền. Như những quyền tự do cơ bản của người dân được ghi trong Hiến pháp mà không pháp chế hóa để bảo đảm thi hành thì coi như treo đó để phỉnh người dân mà thôi. Không chỉ phỉnh mà còn ngăn chặn, bao vây, đàn áp, như khi người dân sử dụng quyền biểu tình hợp pháp bất bạo động để chống bành trướng Bắc Kinh.

Mặt trận còn làm ngơ một điều cơ bản nữa mà Luật Mặt trận ngay từ điều 1 đã kêu làm.

Tức là “*phát huy quyền làm chủ của nhân dân... để góp phần giữ vững độc lập dân tộc, chủ quyền quốc gia, toàn vẹn lãnh thổ, thực hiện thắng lợi sự nghiệp công nghiệp hoá, hiện đại hoá đất nước vì mục tiêu dân giàu, nước mạnh, xã hội công bằng, văn minh*”.

Nhưng điều đặc biệt quan trọng nhất là người ta đã nuốt dần lời hứa “*Đánh thắng giặc ta sẽ xây dựng đất nước đàng hoàng hơn, tốt đẹp hơn*”. Mà chỉ nghe thấy kêu gọi xây dựng chủ nghĩa xã hội, rồi theo định hướng xã hội chủ nghĩa... Cả hai thứ đều không hề thấy ở đâu, cả ở nơi mà cái nôi xã hội

chủ nghĩa cũng đã bị vất từ lâu, trừ vài nơi người dân vừa bị đeo gông vừa hô khẩu hiệu “hoan hô lãnh tụ cha, lãnh tụ con, lãnh tụ cháu nội”.

Bởi không thể xây dựng tốt đẹp hơn, nếu không xây dựng đảng hoàng hơn. Và xây dựng đất nước đảng hoàng hơn là xây dựng một nền dân chủ đích thực, tức một hệ thống chính trị tôn trọng sự công chính trong cạnh tranh quyền lực, tôn trọng tiếng nói, dư luận, tôn trọng phán quyết tối hậu của người dân bằng lá phiếu để có sự luân chuyển hay thay đổi quyền hành trong hòa bình, tôn trọng sự khác biệt chính kiến, sự khác biệt của người khác, có văn hóa tranh luận.

Bịt miệng, chụp mũ, trừ úm, đàn áp... là tiếp tục không đảng hoàng, là làm ngược, là phản lại chính ông cha mình...Không thể có xây dựng đảng hoàng mà bóp chết tự do.

Khởi xướng, hay kêu gọi xây dựng dân chủ có đối lập, trong một xã hội dân sự tôn trọng quyền con người, có tình người, chính là tiếp nối lời kêu gọi xây dựng đất nước đảng hoàng hơn.

Đó không chỉ đơn thuần là một tổ chức chính đảng. Đó trước tiên là tinh thần dẫn thân nhập cuộc, mở ra một con đường cho dân tộc thoát khỏi vòng xoáy của một hệ thống quyền lực luôn đe dọa mọi ý chí độc lập bằng bạo lực, sớm muộn sẽ đưa đất nước xuống hố diệt vong. Đó là một phong trào tập hợp mọi nỗ lực thiện chí muốn cống hiến cho đại cuộc, vì một nền dân chủ tự do độc lập thật sự cho Tổ quốc, cho nhân dân.

Từng sống qua mấy chế độ khác nhau của miền Nam, từng biết qua ít nhiều vài chế độ dân chủ đây đó gần xa, tôi không hề có ảo tưởng về một chế độ dân chủ tuyệt đối, một hệ thống chính trị tuyệt hảo ở bất cứ đâu.

Nhưng không thể không có tiếng la báo động trước sự mất còn của đất nước. Một hệ thống ngày càng chông chắt những cái không lương thiện, lại thêm lồng ghép với những nhen nhóm xã hội đen tối, kể cả mafia, ở đâu đó, là một vòng xoáy tàn khốc khó thoát đối với mọi người, mọi dân tộc.

Cái hệ thống của những điều không đảng hoàng gần như toàn diện hiện nay, nếu không sớm được thay đổi bằng một hệ thống dân chủ đích thực, sớm muộn sẽ đưa đất nước đến hố diệt vong, chắc chắn sẽ sớm đưa đến mất nước vào tay bành trướng Trung Quốc. Cái đáng sợ nhất là nó đánh mất linh hồn con người, linh hồn Việt Nam.

Đất nước Việt Nam thân yêu của chúng ta, dân tộc Việt Nam thân yêu của chúng ta đã chịu nhiều “cải biến” quá rồi, đã đổ nhiều máu và nước mắt

quá rồi. Và thế giới, trong đó có dân ta, đã kinh qua đủ thứ cách mạng rồi. Nên không có cách nào khác, nếu muốn sống còn, là tổ chức hợp tác bình đẳng giữa những con người tự do biết tôn trọng lẫn nhau./.

26-8-2013

Hồ Ngọc Nhuận.

Hiện là Ủy viên Ủy ban Trung ương Mặt trận Tổ quốc Việt Nam, Phó Chủ tịch Ủy ban Mặt trận Tổ quốc Việt Nam Thành phố Hồ Chí Minh. Nhiệm kỳ 2009-2014

http://www.ubmttq.hochiminhcity.gov.vn/web/vi-vn/print.aspx?cat_id=669&news_id=2884

"Ngày 08/12/2012, ông Hồ Ngọc Nhuận kêu gọi lãnh đạo Đảng và chính quyền thành phố, cùng với các đại biểu của nhân dân tham gia mít tinh trước Nhà hát lớn thành phố để phản đối những hành động gây hấn của Trung Quốc trên Biển Đông. Đây là lần đầu tiên một quan chức đương nhiệm trong chính quyền Việt Nam công khai kêu gọi tập hợp phản đối Trung Quốc^[4].

Ông Hồ Ngọc Nhuận, ủng hộ ông **Lê Hiếu Đằng** kêu gọi thành lập chính đảng mới tại Việt Nam, rằng "chính đảng mới sẽ không nhằm chống đối Đảng CSVN, mà cùng hợp tác để thúc đẩy "xây dựng dân chủ cho nước Việt Nam"^[1]. Trong một bài viết có cái tựa "Phá Xiềng", ông kêu gọi các đảng viên ĐCSVN bỏ đảng ra nhập đảng mới Dân Chủ Xã Hội."

Phá Xiềng: <http://boxitvn.blogspot.de/2013/08/pha-xieng.html>

Lê Hiếu Đằng Kêu gọi thành lập đảng mới ở

VN: http://www.bbc.co.uk/vietnamese/vietnam/2013/08/130816_vietnam_new_party.shtml./.

Nguồn: <http://www.boxitvn.net/bai/18848>

www.vietnamvanhien.org

